

[Jens Møller]

Man kunne måske stille det spørgsmål: hvordan kan det være, at det kun er de populære forslag, man har ønsket til afstemning? Kun de forslag, som mange mennesker ud over hele landet ville sige ja til. Mener man, at man kan få dem vedtaget? Hvis man mener det, ja, så mener jeg, det er ganske uforsvarligt at fremsætte dem, for hvis de blev vedtaget, så ville det være uhyre katastrofalt. Finansloven arbejder i forvejen med et meget stort underskud for statskassen, og hvis fremskridtspartiets forslag blev vedtaget, så ville det betyde, at dette underskud voksede med ca. 50 pct. Så ville vi komme op på et samlet underskud på 45 mia kr. Så dyre er de populære fremskridtsforslag, der ønskes afstemning om. Jeg kan derfor kun anbefale, at man stemmer imod dem, selv om de er nok så populære. Skulle de blive vedtaget, uden at de tilsvarende besparelsesforslag, som altså ikke er til afstemning, bliver vedtaget, så ville det ganske enkelt være katastrofalt for hele samfundet.

Venstre, konservative og centrumdemokraterne har fremsat en del ændringsforslag, og en del af dem vil vi kunne tilslutte os og stemme for. Det gælder også for enkelte andre partiers vedkommende. Jeg skal sige lidt om nogle af de enkelte forslag.

Der er en række forslag om u-landsbistanden. De fleste af dem går ud på nedskæringer. Det gælder f. eks. det konservative folkepartis forslag. Kristeligt folkeparti kan ifølge sin hele indstilling ikke medvirke til nedskæringer på u-landshjælpen. Man taler om, at vi ikke har råd til u-landshjælp. Jeg synes, det er en ganske uforståelig tanke, for selv om vi har problemer herhjemme, så er det dog en kendsgerning, at Danmark er et af verdens rigeste lande, målt i produktion pr. indbygger. At det ikke altid går så godt, det er, fordi vi ikke har formået selv at holde orden i vores hus. Men det kan ikke være rimeligt, når vi skal til at skære ned, at vi så skal skære ned på de allerfattigste, på dem, for hvem fattigdom virkelig er et problem, de har inde på livet til daglig, hvor det er et spørgsmål om liv eller død og ikke et spørgsmål, om man har råd til lidt flere statussymboler eller ej.

Der er et enkelt ændringsforslag, der går ud på at øge u-landsbevillingerne. Det er venstresocialisterne, der vil øge tilskuddet til undertrykte folkeslag og frihedsbevægelser.

Der er afsat 14,9 mill. kr. til det, og det er ganske typisk for venstresocialisterne, at de ikke vil forøge det med nogle få millioner eller nogle få procent, nej, de vil forøge det med 100 mill. kr. Altså en fuldstændig sprængning af rammerne for det hele, sådan at der i stedet for u-landshjælp bliver tale om politisk hjælp. En sådan politisering af u-landshjælpen kan kristeligt folkeparti naturligvis ikke være med til.

Der er også stillet nogle ændringsforslag om øgelse af folkepensionen. Det er ganske givet, at når vi taler om folkepension, så er vi inde på et af de områder, hvor der virkelig trænges til en forbedring. Vi er inde i en periode med tilbagegang på mange områder, mange mennesker må se deres reale indkomst falde, det kan vel ikke være anderledes, men det bør ikke være sådan, at det er de allerdårligst stillede, der kommer til at bære disse byrder. Det er vores indtryk, at folkepensionisterne har været med til i for høj grad at bære denne nedskæring. Vi kan derfor tilslutte os et ændringsforslag fra kommunisterne, der går ud på, at det beløb, der er afsat til folkepension, øges med 10 pct. Jeg kunne måske nok ønske, at det kunne være mere, men vi må jo sætte det i forhold til landets økonomi, hvad der er mulighed for, og vi mener, at 10 pct. vil være en løsning, der vil give folkepensionisterne en virkelig hjælp, der kan mærkes, og samtidig kan lade sig gøre uden at ødelægge landets økonomi. Vi kan derfor stemme for dette ændringsforslag.

Åndssvageforsorgen har også været nævnt flere gange her i dag. Også her er et af de områder, hvor man er kommet bagefter i udviklingen, hvor man er ude for ganske urimelige forhold, og hvor det drejer sig om nogle af samfundets virkelig svage mennesker, der ikke kan tale for sig selv. Hr. Palle Simonsen fra de konservative, som jeg i øvrigt må komplimentere for en udmærket tale, kom også ind på dette, men jeg må sige, at netop på dette område synes jeg hans tale havde en kedelig skønhedsplet. Han talte om grupper af ansatte, der øvede pression på politiske partier. Jeg kan forsikre både hr. Palle Simonsen og andre om, at kristeligt folkeparti viger ikke for pression fra nogen gruppe. Det er et princip, vi har slået fast, at vi aldrig nogen sinde vil vige for pression. Men vi kender forholdene inden for åndssvagefor-